

Arrest

nr. 242 180 van 13 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.J.P. LIPS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 20 augustus 2020 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 september 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 22 september 2020.

1.3. Op 24 september 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 25 september 2020 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bij aankomst in België zou u de Syrische nationaliteit bezitten. Na controle door de Federale Politie bleek u echter de Jordaanse nationaliteit te bezitten en in deze hoedanigheid in het verleden reeds enkele visumaanvragen te hebben gedaan.

U stelt vervolgens de Jordaanse nationaliteit bezitten en op 13 mei 1998 in Damascus te Syrië zijn geboren. U bent een soenniet en woonde in Darraya (Damascus). Omwille van de oorlog stopte u uw studies in het derde middelbaar. Uw regio werd in 2012 zwaar gebombardeerd, waardoor uw huis net als vele andere in de buurt vernield werd. Daardoor woonde u vanaf 2013 in Midan (Damascus). U werkte als barbier en tevens af en toe in de bouw. In juli 2013 werd u tijdens uw werk als barbier gearresteerd door de mukhabarat. U werd net als iedereen uit de buurt ondervraagd in verband met de dood van twee leden van de mukhabarat. U werd een week vastgehouden, ondervraagd en geslagen door de Palestina-afdeling van de mukhabarat. Toen duidelijk werd dat u niets met de zaak te maken had, werd u vrijgelaten. Men vroeg u achteraf nog informatie door te spelen, maar u ging niet op deze vraag in. Hoewel uw moeder enkel de Syrische nationaliteit en uw vader zowel de Syrische als de Jordaanse nationaliteit had, vroeg u nooit Syrische identiteitsdocumenten aan, dit om te vermijden dat u zou worden opgeroepen voor de verplichte legerdienst. Aan checkpoints ondervond u geregeld problemen omdat u geen Syrische documenten had en er gesignaleerd stond dat u ooit werd vastgehouden door de Palestina-afdeling van de mukhabarat. U werd verschillende keren tegengehouden en ondervraagd. Vanaf midden 2015 bent u een paar keer over en weer gegaan naar Libanon.

Eind 2015 kreeg u de kans om in Ivoorkust te gaan werken, waardoor u sindsdien daar verbleef. In 2019 diende uw paspoort vernieuwd te worden. U contacteerde er toen iemand voor in het Jordaanse consulaat. De medewerker daar dacht dat u een vals Jordaanse paspoort had omdat u een Syrisch accent hebt en in Syrië geboren bent. Hij maakte een rapport over u over naar de Jordaanse mukhabarat waarin werd gesteld dat u de Jordaanse koning en zijn familie had beledigd. Bovendien werd melding gemaakt van het feit dat u zich inliet met zaken die haram zijn, zoals uitgaan en naar cd's luisteren. Tevens vermeldde hij dat u in Ivoorkust contact had met sjiiitische Libanezen, waardoor een link met Hezbollah werd gemaakt. Toen u op 17 februari 2019 op de luchthaven van Amman aankwam om uw paspoort in Jordanië te laten vernieuwen, werd u onmiddellijk gearresteerd door de mukhabarat op verdenking van gebruik van een vals Jordaanse paspoort omwille van uw Syrische accent en het feit dat u in Syrië geboren bent. U werd gedurende een achttal dagen vastgehouden, ondervraagd en geslagen. U nam contact op met iemand van de Verenigde Naties (VN) die u nog kende van in Ivoorkust. Hij kende iemand die voor de Jordaanse mukhabarat werkte en u mits betaling van 3000 dollar vrij kon krijgen. Bovendien zorgde hij ervoor dat u mits betaling uw paspoort kon vernieuwen. Wel waarschuwde hij u dat u binnen de twee dagen moest vertrekken, want dat nadien uw naam terug in hun systeem zou staan geseind zodat u vanaf dan terug gearresteerd zou kunnen worden.

Op 27 februari 2019 vertrok u vanuit de luchthaven van Amman naar de Verenigde Arabische Emiraten. U had reeds vanuit Ivoorkust een visum geregeld en kon daar verblijven met een werkvergunning. Wanneer uw verblijfsvergunning daar werd ingetrokken reisde u naar Turkije. Op 12 augustus 2020 probeerde u Europa illegaal binnen te komen via Griekenland. Daar werden uw spullen door de Griekse autoriteiten afgenomen en verbrand, waarna u weer naar Turkije werd teruggedreven. Daarna reisde u op 20 augustus 2020 naar België, waar u op diezelfde datum in de luchthaven een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele video's in verband met het bombardement op uw huis in Syrië voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

*Allereerst dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw asielpprocedure verklaart de **Jordaanse nationaliteit** te bezitten (CGVS p.3, DVZ Verklaring vraag 6). U reisde zonder problemen naar verschillende landen met gebruik van uw Jordaanse paspoort (CGVS p.10). Uit het verslag van de luchthavenpolitie blijkt dat u met uw Jordaanse paspoort een visum aanvroeg voor België op 20 oktober 2019 (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U geeft zelf toe daarnaast ook nog een Italiaans visum te hebben aangevraagd met gebruik van uw Jordaanse paspoort (CGVS p.11). Bijgevolg dient de beoordeling van uw voorgehouden nood aan bescherming te gebeuren ten aanzien van Jordanië, het land waarvan u de nationaliteit draagt. De verklaringen die u aflegt met betrekking tot geleden vervolgingen of vrees voor toekomstige vervolgingen in **Syrië** kunnen dus niet in overweging worden genomen.*

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest gearresteerd te worden door de Jordaanse mukhabarat of in het algemeen gediscrimineerd te worden in Jordanië omwille van uw Syrische origine. Echter, uw verklaringen hieromtrent kunnen allerminst overtuigen.

*Vooreerst zijn er enkele **inconsistenties** te bemerken in uw verklaringen. U beweert allereerst te zijn gearresteerd omdat ze u ervan verdachten een vals Jordaanse paspoort te gebruiken, aangezien u in Syrië geboren bent en een Syrisch accent hebt (CGVS p.15). Het is echter zeer gemakkelijk te achterhalen door de uitgevende overheid of een paspoort al dan niet vervalst is. Bovendien gebruikte u uw paspoort zonder problemen bij verschillende reizen, wat niet zou kunnen indien uw paspoort vals zou zijn (CGVS p.10). Het is overigens bevreemdend te moeten vaststellen dat u, als Jordaanse staatsburger, nergens melding zou maken van hetgeen u overkwam en zo uw rechten zou doen gelden (CGVS p.18-19). Dit kan dan ook niet overtuigen. Het is tevens frappant dat u, hoewel u verklaart alle redenen voor uw verzoek aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te hebben kunnen geven, tegenover de DVZ geen melding maakte van het feit dat u in Ivoorkust problemen zou hebben gehad met een medewerker van het Jordaanse consulaat dewelke een rapport over u zou hebben overgemaakt naar de Jordaanse mukhabarat (CGVS p.3). Dat u er van verdacht werd in Ivoorkust contacten te hebben gehad met sjiiitische Libanezen, de Jordaanse koning en zijn familie te hebben beledigd en er een niet-goedgekeurde levensstijl op nahield, zijn dingen waarvan u pas melding maakte bij het CGVS (CGVS p.15-16). Dat u dergelijke belangrijke elementen niet onmiddellijk kenbaar maakte, doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid ervan. Het kan immers aangenomen worden dat u van dergelijke zaken reeds melding zou maken in een eerste gesprek met de asielinstanties indien ze op de waarheid zouden berusten.*

*Verder blijft u ook **vaag** met betrekking tot verschillende aspecten van uw relaas. Zo weet u niet precies waar u zou zijn vastgehouden tijdens uw detentie in Jordanië (CGVS p.15). U beweert te zijn vrijgelaten nadat u smeergeld betaalde. Dit zou zijn geregeld via iemand die u van in Ivoorkust kende. U denkt dat hij voor de Verenigde naties werkte, maar bent hier niet zeker van (CGVS p.17). Deze persoon had contacten binnen de Jordaanse mukhabarat, maar van hem weet u dan weer enkel de voornaam. Hoe alles precies kon worden geregeld weet u al evenmin. U hebt hier ook niet naar gevraagd. U verklaart laconiek dat dit voor u niet belangrijk was (CGVS p.17, 19-20). U vreest bij terugkeer naar Jordanië nogmaals gearresteerd te worden of indien dat niet zou gebeuren door Jordaniërs in het algemeen gediscrimineerd te worden. U slaagt er echter niet in deze discriminatie te concretiseren. Ze zouden u op een andere manier behandelen, laten zien dat zij beter zijn dan u. U geeft echter toe dit zelf niet te*

hebben meegemaakt en dit enkel te hebben horen zeggen via anderen (CGVS p.21). Deze vrees is aldus volledig hypothetisch en staagt u op geen enkele manier.

U werd verder in Jordanië na uw vermeende arrestatie niet voor een rechter gebracht en werd dus ook niet verder vervolgd of veroordeeld (CGVS p.17). Er is verder niets meer gebeurd (CGVS p.18). U hebt **geen concrete aanwijzingen** als zou u nog worden geïnterviewd bij terugkeer naar Jordanië (CGVS p.19). U verklaart letterlijk dat alles was geregeld en dat er geen problemen meer waren (CGVS p.20). U beweert weliswaar dat sinds twee dagen na uw vrijlating uw naam geseind zou staan in het systeem van de Jordaanse mukhabarat (CGVS p.17, 19). Dit is echter een blote bewering die u op generlei wijze hard kunt maken.

Dat u na uw vrijlating uw Jordaanse paspoort nog kon laten vernieuwen en dat u nog via de luchthaven met gebruik van dit paspoort op **legale manier** kon vertrekken, wijst er bovendien allerm minst op dat u een vrees zou hoeven te koesteren ten opzichte van de Jordaanse autoriteiten (CGVS p.6). Uw bewering dat u hiervoor diende te betalen doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS p.10, 17). Indien u werkelijk op ernstige wijze geïnterviewd zou worden, zou dit immers niet op te lossen zijn door een simpele betaling van smeergeld.

Verder dient te worden opgemerkt dat u **geen enkel begin van bewijs** kunt voorleggen dat de autoriteiten u effectief viseren (CGVS p.19).

Uw algehele geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat u opmerkelijk vaag blijft over uw **reis naar België**. U verklaart met een vals paspoort en per vliegtuig te zijn gereisd. U weet echter niet te zeggen van welke nationaliteit dit valse paspoort zou zijn geweest, noch welke naam erop vermeld zou hebben gestaan. U zou hier zelfs niet naar hebben gekeken (CGVS p.11). Gezien de strenge controles om Europa binnen te reizen, is het zeer merkwaardig dat men zijn risico om tegen de lamp te lopen bij controles zo gaat vergroten door dergelijk eenvoudige doch essentiële informatie niet te kennen. Dergelijke vage verklaringen houden dan ook een negatieve indicatie in voor uw algemene geloofwaardigheid.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier immers slechts om video's van uw huis in Syrië dat werd geraakt bij bombardementen (CGVS p.9-10). Zoals hierboven reeds werd aangehaald wordt uw nood aan bescherming echter beoordeeld ten opzichte van Jordanië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie *juncto* artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), wijst verzoeker erop dat

het EVRM primeert op de Grondwet en dat het recht op leven (artikel 2 EVRM), het verbod op foltering (artikel 3 EVRM), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (artikel 4, § 1 EVRM) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet (artikel 7 EVRM) absoluut zijn en geen afwijking toelaten (artikel 15, § 2 EVRM). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem. Hij voegt hieraan toe: *“Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten gegarandeerd aan verzoekende partij en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).”* Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst voert verzoeker aan dat *in casu* geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker verwoordt verwerende partij immers niet afdoende waarom zij oordeelt dat hij *“waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan”*, wat volgens het Commissariaat-generaal rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van zijn verzoek. Verzoeker wijst erop dat hij zichzelf heeft geïdentificeerd en zijn nationaliteit en reden voor zijn Syrisch accent heeft uitgelegd (hij werd in Syrië geboren uit een Syrische moeder en een vader met dubbele Syrische en Jordaanse nationaliteit). Het Commissariaat-generaal betwist zijn Jordaanse nationaliteit niet, temeer zijn verzoek om internationale bescherming enkel en alleen ten opzichte van Jordanië wordt onderzocht. Het Commissariaat-generaal betwist evenmin zijn verblijf in Syrië, waarvan verzoeker video's aanbrengt. Verzoeker wijst erop dat artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet een opsomming geeft van bijzondere gevallen die aanleiding kunnen geven tot een versnelde procedure. De eerste alinea van dit artikel luidt als volgt: *“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]”*. Het woord “kan” betekent dat verwerende partij de mogelijkheid heeft voor een versnelde procedure te kiezen waarvan zij kan gebruik maken, uiteraard op voorwaarde dat zij motiveert waarom zij van de mogelijkheid gebruik maakt. Deze motivering moet afdoende zijn. *In casu* komt verwerende partij niet verder dan de wettelijke bepaling te citeren zonder draagkrachtige feiten daaromtrent te verschaffen die het beroep op dit artikel verantwoorden. Zij schrijft enkel: *“Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”* De versnelde procedure is naar mening van verzoeker aldus niet afdoende gemotiveerd. Verder heeft verwerende partij alle gegevens daaromtrent in haar bezit. De beslissing tot teruggrijving bijvoorbeeld bevat alle details (vertrek, tijd en plaats, vluchtnummer, aankomst, gehoorverslagen luchthavenpolitie en DVZ, etc.) (zie stuk nr. 4). Verzoeker besluit dat het motief niet draagkrachtig is en de bestreden beslissing niet kan schragen. Verwerende partij kan immers niet ernstig voorhouden dat hij vaag blijft over zijn reis van Turkije naar België. Verzoeker stelt dat hij naar beste vermogen op de vragen daaromtrent heeft geantwoord (zoals bijvoorbeeld omtrent het vals paspoort waarmee hij reisde en waarvan hij de naam erin niet kent, doch dat in beslag werd genomen en zich normalerwijze in kopie in het dossier moet bevinden). Voorts verwijst hij naar zijn eerdere verklaringen dat zijn origineel paspoort door de Griekse autoriteiten werd verbrand.

Vervolgens herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat hij in Jordanië was voor de vernieuwing van zijn paspoort maar dat hij er werd gearresteerd. Hij is de mening toegedaan dat hij gedetailleerd was in zijn verklaringen met betrekking tot de arrestatie en zijn wedervaren in Jordanië en citeert te dezen een passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker voert aan dat zijn verklaringen (omtrent zijn vrijlating en de hernieuwing van zijn paspoort tegen betaling van smeergeld) overeen komen met de feiten die Freedom House rapporteerde over corruptie van overheidsambtenaren en wederrechtelijke vasthoudingen en mishandelingen, en daarmee aannemelijk, geloofwaardig en gedocumenteerd zijn (Freedom House, Freedom in the World 2018 - Jordan, 1 augustus 2018). Verzoeker meent daarom dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ernstig kan voorhouden *“dat geld betalen niet volstaat om vrij te komen en met een paspoort legaal en onmiddellijk te vertrekken vooraleer verzoekende partij opnieuw in het computersysteem wordt geregistreerd.”*, en dat dit motief bijgevolg niet ernstig is en de bestreden beslissing niet kan schragen.

Verzoeker wijst er nog op dat hij onmiddellijk bij zijn aankomst op de luchthaven van Zaventem en dus binnen de wettelijke termijn die als diligent wordt voorgeschreven door artikel 50, § 1 van de Vreemdelingenwet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en onmiddellijk de

documenten overmaakte die hij bij zich had. Hij heeft aldus voldaan aan zijn verplichtingen zoals bepaald in artikel 48/6, §4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van zijn Syrische "identiteit" (hij is in Syrië geboren en opgegroeid en spreekt met een Syrisch accent waardoor hij vatbaar is voor wederrechtelijke vasthouding en mishandeling). Hij behoort derhalve tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker besluit uit het voorgaande dat de motieven van de bestreden beslissing niet ernstig zijn of foutief zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen, alsook dat de bestreden beslissing beslissende factoren miskent (corruptie, wederrechtelijke vasthouding en mishandeling) die hij documenteert en die er toe nopen dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend. Door hem de subsidiaire beschermingsstatus niet te verlenen en daarmee repatriëring of het indirect refoulement niet af te blokken, schendt de bestreden beslissing eveneens artikel 48/4, § 2, b), aldus verzoeker, die nog stelt dat de appreciatiemarge van verwerende partij haar niet toelaat haar samenwerkings- en onderzoeksplicht te verzuimen, zoals zij volgens verzoeker *in casu* wel doet.

Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald zijn volgens verzoeker om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een beslissing tot vasthouding dd. 20 augustus 2020, een beslissing tot terughouding dd. 20 augustus 2020 en een uittreksel uit "*Freedom in the World 2018 – Jordan*" van Freedom House van 1 augustus 2018.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de beoordeling van zijn voorgehouden nood aan bescherming dient te gebeuren ten aanzien van Jordanië, het land waarvan hij de nationaliteit draagt en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot geleden vervolgingen of vrees voor toekomstige vervolgingen in Syrië dus niet in overweging kunnen worden genomen, (ii) zijn verklaringen omtrent zijn vrees gearresteerd te worden door de Jordaanse mukhabarat of in het algemeen gediscrimineerd te worden in Jordanië omwille van zijn Syrische origine allerminst kunnen overtuigen daar (1) hij beweert te zijn gearresteerd omdat ze hem ervan verdachten een vals Jordaans paspoort te gebruiken aangezien hij in Syrië geboren is en een Syrisch accent heeft doch het echter zeer gemakkelijk te achterhalen is door de uitgevende overheid of een paspoort al dan niet vervalst is en hij zijn paspoort bovendien zonder problemen gebruikte bij verschillende reizen, wat niet zou kunnen indien zijn paspoort vals zou zijn, (2) het bevreemdend is dat hij, als Jordaans staatsburger, nergens melding zou maken van hetgeen hem overkwam en zo zijn rechten zou doen gelden en dit dan ook niet kan overtuigen, (3) hij tegenover de DVZ geen melding maakte van het feit dat hij in Ivoorkust problemen zou hebben gehad met een medewerker van het Jordaanse consulaat dewelke een rapport over hem zou hebben overgemaakt naar de Jordaanse mukhabarat en de vaststelling dat hij bij het CGVS pas melding maakte van het feit dat hij er van verdacht werd in Ivoorkust contacten te hebben gehad met sjiiitische Libanezen, de Jordaanse koning en zijn familie te hebben beledigd en er een niet-goedgekeurde levensstijl op nahield afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid ervan, (4) hij vaag blijft met betrekking tot verschillende aspecten van zijn relaas, hij met name niet precies weet waar hij zou zijn vastgehouden tijdens zijn detentie in Jordanië en hij beweert te zijn vrijgelaten nadat hij smeergeld betaalde, wat zou zijn geregeld via iemand die hij van in Ivoorkust kende, maar hij niet weet hoe alles precies kon worden geregeld en laconiek verklaart dat dit voor hem niet belangrijk was, (5) hij stelt te vrezen bij terugkeer naar Jordanië nogmaals gearresteerd te worden of indien dat niet zou gebeuren door Jordaniërs in het algemeen gediscrimineerd te worden doch hij er echter niet slaagt in deze discriminatie te concretiseren, hij immers toegeeft dit zelf niet te hebben meegemaakt en dit enkel te hebben horen zeggen via anderen en deze vrees aldus volledig hypothetisch is, (6) hij in Jordanië na zijn vermeende arrestatie niet voor een rechter werd gebracht en dus ook niet verder werd vervolgd of veroordeeld, er verder ook niets meer is gebeurd, hij geen concrete aanwijzingen heeft als zou hij nog worden gevisieerd bij terugkeer naar Jordanië, hij letterlijk verklaart dat alles was geregeld en dat er geen problemen meer waren, hij weliswaar beweert dat sinds twee dagen na zijn vrijlating zijn naam geseind zou staan in het systeem van de Jordaanse mukhabarat doch dit echter een blote bewering is die hij op generlei wijze hard kan maken, (7) het feit dat hij na zijn vrijlating zijn Jordaans paspoort nog kon laten vernieuwen en dat hij nog via de luchthaven met gebruik van dit paspoort op legale manier kon vertrekken, er bovendien allerminst wijst op dat hij een vrees zou hoeven te koesteren ten opzichte van de Jordaanse autoriteiten en (8) hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen dat de autoriteiten hem effectief viseren, (iii) ook

zijn vage verklaringen omtrent het valse paspoort waarmee hij naar België is gereisd – hij weet niet te zeggen van welke nationaliteit dit valse paspoort zou zijn geweest, noch welke naam erop vermeld zou hebben gestaan – een negatieve indicatie inhouden voor zijn algemene geloofwaardigheid en (iv) de door hem neergelegde stukken bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen aangezien het slechts om video's gaat van zijn huis in Syrië dat werd geraakt bij bombardementen, terwijl zijn nood aan bescherming wordt beoordeeld ten opzichte van Jordanië.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 september 2020 (CG nr. 2001120), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Vooreerst kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat *in casu* geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : (...)*

- c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden; of*
- d) de verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan; (...)”*

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt vastgesteld: *“Volgens uw verklaringen bij aankomst in België zou u de Syrische nationaliteit bezitten. Na controle door de Federale Politie bleek u echter de Jordaanse nationaliteit te bezitten en in deze hoedanigheid in het verleden reeds enkele visumaanvragen te hebben gedaan.*

U stelt vervolgens de Jordaanse nationaliteit bezitten en op 13 mei 1998 in Damascus te Syrië zijn geboren. (...)” Het staat aldus buiten kijf dat verzoeker de Belgische nationaliteiten aanvankelijk heeft pogen te misleiden omtrent zijn identiteit en nationaliteit, wat op zich reeds een behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure rechtvaardigt.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel document voorlegt dat zijn identiteit en nationaliteit kan staven, dat hij evenmin reisbescheiden voorlegt, zoals het valse paspoort waarmee hij zou hebben gereisd, vliegtuigticket, instapkaart enzovoort, en dat hij bovendien geen nuttige informatie kan verschaffen omtrent het (zogenaamde) valse paspoort waarmee hij op 20 augustus 2020 van Turkije naar België zou zijn gereisd. Omtrent dit valse paspoort wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld als volgt: *“U verklaart met een vals paspoort en per vliegtuig te zijn gereisd. U weet echter niet te zeggen van welke nationaliteit dit valse paspoort zou zijn geweest, noch welke naam erop vermeld zou hebben gestaan. U zou hier zelfs niet naar hebben gekeken (CGVS p.11). Gezien de strenge controles om Europa binnen te reizen, is het zeer merkwaardig dat men zijn risico om tegen de lamp te lopen bij controles zo gaat vergroten door dergelijk eenvoudige doch essentiële informatie niet te kennen. Dergelijke vage verklaringen houden dan ook een negatieve indicatie in voor uw algemene geloofwaardigheid.”* Het is inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker geen precieze informatie kan verschaffen over de persoon die vermeld stond in het paspoort, en dan nog wat betreft eenvoudige en cruciale informatie zoals de naam en de nationaliteit. De Raad verwacht niet dat alle details van een paspoort gekend zijn doch van een vreemdeling die reist met een vals paspoort wordt wel verwacht dat hij minstens de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat een reis met beweerde valse documenten grondig wordt voorbereid en dat verzoeker op de hoogte was van het gegeven dat er veelvuldige en grondige controles op individuele basis zouden gebeuren omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel en dit zowel bij vertrek als bij aankomst. Het is dan ook totaal ongeloofwaardig dat verzoeker zelfs niet in het paspoort

zou hebben gekeken zoals hij beweert. Aangezien verzoeker geen nuttige elementen omtrent het vals paspoort kan vermelden, kan ernstig getwijfeld worden aan de bewering dat hij met een vals paspoort reisde. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing niet afdoende verwoordt waarom zij oordeelt dat hij *“waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan”*. Echter, vermits verzoeker, die per vliegtuig reisde, zoals hoger reeds aangehaald noodzakelijkerwijs in het bezit moet zijn geweest van reisdocumenten (zoals een (al dan niet vals) paspoort, een vliegtuigticket, een instapkaart), kan de vaststelling dat hij geen reisbescheiden voorlegt enkel leiden tot het besluit dat hij *“waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan”* zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en is de bestreden beslissing op dit vlak aldus afdoende gemotiveerd. Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers Jordaanse nationaliteit niet betwist, zoals wordt benadrukt in het verzoekschrift, doet hieraan geen afbreuk. In zoverre verzoeker nog argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle gegevens in haar bezit heeft en bijvoorbeeld de beslissing tot terugdrijving alle details bevat (vertrek, tijd en plaats, vluchtnummer, aankomst, gehoorverslagen luchthavenpolitie en DVZ, etc.), wijst de Raad erop dat de beslissing tot terugdrijving vermeldt dat verzoeker, komende uit Istanbul Sabiha Gokcen met vlucht TK7720, de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd om de volgende reden(en):

“X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, 1°/2°) Reden van de beslissing: Geen document(en)

(...)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°) Reden van de beslissing: Geen document(en)”. Dat het valse paspoort waarmee verzoeker reisde in beslag werd genomen, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift, kan op geen enkele manier blijken uit voormelde beslissing tot terugdrijving, waar immers niet werd vastgesteld dat verzoeker in het bezit zou zijn geweest van een vals / nagemaaakt / vervalst reisdocument, visum of verblijfsvergunning, doch wel dat verzoeker geen geldige (reis)documenten kan voorleggen. Voorts leest de Raad ook in de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats dd. 20 augustus 2020 dat verzoeker het Rijk trachtte binnen te komen zonder in het bezit te zijn van een geldig reisdocument, noch van een geldig visum voor binnenkomst, alsook *“De betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of terugdrijving valse of misleidende informatie of andere onwettige middelen gebruikt. Hij is niet meer in het bezit van een geldig reisdocument en kan ook geen vliegtuigticket voorleggen en heeft een verzoek tot internationale bescherming ingediend. De vasthouding wordt dus gerechtvaardigd door het feit dat betrokkene bewust informatie achtergehouden heeft voor de Belgische autoriteiten.”* Met het louter herhalen van zijn eerdere bewering dat zijn origineel paspoort door de Griekse autoriteiten werd verbrand, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. De Raad herhaalt te dezen nogmaals dat verzoeker met het vliegtuig reisde zodat hij in het bezit moet zijn geweest van reisdocumenten, waarvan hij echter geen enkel stuk neerlegt.

De Raad benadrukt dat op een verzoeker om internationale bescherming de plicht rust om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het aan hem is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld, asielrelaas, plaats(en) van eerder verblijf, reisweg enzovoort én dat hij de documenten waarover hij beschikt of kan beschikken voorlegt. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad echter niet anders dan vaststellen dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker meent dat hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door artikel 48/6, §4, a) en b) van de Vreemdelingenwet omdat hij binnen de wettelijke termijn een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en onmiddellijk de documenten overmaakte die hij bij zich had. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, werd aan de cumulatieve voorwaarden vervat in artikel 48/6, §4 echter geenszins voldaan.

Gevraagd welke documenten verzoeker dan wel zou hebben neergelegd wijst verzoekers raadsman op de verklaringen tijdens het gehoor waaruit blijkt dat video's werden neergelegd en hij ook schoolcertificaten en een kaart van het ziekenhuis heeft. Gepolst waar deze laatste documenten nu zijn stelt verzoeker dat hij alles heeft afgegeven aan de assistent die alles zou doormailen. De video's betreffen bombardementen op, volgens verzoeker, onder andere hun woning in Darraya. Tot slot legt

verzoeker een fotokopie neer van een Ivoriaans rijbewijs waarop vermeld staat dat hij geboren is in Damascus. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker met de video's en de fotokopie van het rijbewijs geenszins aantoont dat hij woonachtig was in Damascus, noch wordt hiermee zijn nationaliteit aangetoond. Voormelde video's en het rijbewijs tonen evenmin aan dat verzoeker in Jordanië problemen zou hebben gekend omwille van de beschuldiging dat hij in het bezit was van een vals Jordaans paspoort, noch wordt daarmee zijn vrees vervolgd te worden in Jordanië omwille van zijn Syrisch accent/origine aangetoond.

2.6. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoekers verklaringen en het verslag van de luchthavenpolitie, waaruit blijkt dat hij met zijn Jordaanse paspoort een visum aanvraagde voor België op 20 oktober 2019, blijkt dat verzoeker de Jordaanse nationaliteit bezit. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van Jordanië. Dat verzoeker blijkens zijn verklaringen geboren is in Syrië en nagenoeg zijn hele leven in Damascus zou hebben gewoond, doet hieraan geen afbreuk en zijn trouwens blote beweringen. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kunnen verzoekers verklaringen met betrekking tot geleden vervolgingen of vrees voor toekomstige vervolgingen in Syrië dus niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Jordanië is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees in geval van terugkeer naar Jordanië, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Immers, verzoeker komt in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de stelling dat hij wel degelijk gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn arrestatie en zijn wedervaren in Jordanië, en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogen zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Ook de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie waarin gewag wordt gemaakt van corruptie van overheidsambtenaren, wederrechtelijke vasthoudingen en mishandelingen in detentie in Jordanië, kan op zich niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers verklaringen op enige waarheid zouden berusten, noch om de door hem voorgehouden vrees voor vervolging te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in Jordanië werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat volgt.

In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat zijn vrees verbonden is aan het behoren tot een sociale groep – hij is in Syrië geboren en opgegroeid en spreekt met een Syrisch accent waardoor hij in Jordanië naar eigen zeggen vatbaar is voor wederrechtelijke vasthouding en mishandeling – kan hij niet worden gevolgd. De groep waarbij verzoeker zich indeelt, beantwoordt niet aan de definitie van sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet. Immers, het Hof van Justitie heeft reeds uitdrukkelijk overwogen dat een groep als een specifieke sociale groep wordt aangemerkt als voldaan is aan de twee cumulatieve voorwaarden van dit artikel, hetgeen betekent dat aan beide voorwaarden moet zijn voldaan (HvJ 7 november 2013, nrs. C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z., pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, pt. 89). Ten eerste moeten de leden van de groep een *“aangeboren kenmerk”*

vertonen of een *“gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”*, of een kenmerk of geloof delen *“dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”* (eerste voorwaarde). Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *“afwijkend”* wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker overigens geen enkele concrete indicatie bij waaruit kan blijken dat hij omwille van zijn *“Syrische identiteit”* zoals hij dit omschrijft in het verzoekschrift in Jordanië door wie dan ook werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging. Met het louter poneren van de stelling dat hij vatbaar is voor wederrechtelijke vasthouding en mishandeling louter omdat hij in Syrië is geboren en opgegroeid en met een Syrisch accent spreekt, hetgeen overigens in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift geenszins kan blijken uit het aan het verzoekschrift gevoegde rapport van Freedom House, brengt verzoeker ook in het verzoekschrift geen concrete argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar dienaangaande terecht het volgende wordt overwogen: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest gearresteerd te worden door de Jordaanse mukhabarat of in het algemeen gediscrimineerd te worden in Jordanië omwille van uw Syrische origine. Echter, uw verklaringen hieromtrent kunnen allerm minst overtuigen.*

Vooreerst zijn er enkele **inconsistenties** te bemerken in uw verklaringen. U beweert allereerst te zijn gearresteerd omdat ze u ervan verdachten een vals Jordaanse paspoort te gebruiken, aangezien u in Syrië geboren bent en een Syrisch accent hebt (CGVS p.15). Het is echter zeer gemakkelijk te achterhalen door de uitgevende overheid of een paspoort al dan niet vervalst is. Bovendien gebruikte u uw paspoort zonder problemen bij verschillende reizen, wat niet zou kunnen indien uw paspoort vals zou zijn (CGVS p.10). Het is overigens bevreemdend te moeten vaststellen dat u, als Jordaanse staatsburger, nergens melding zou maken van hetgeen u overkwam en zo uw rechten zou doen gelden (CGVS p.18-19). Dit kan dan ook niet overtuigen. Het is tevens frappant dat u, hoewel u verklaart alle redenen voor uw verzoek aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) te hebben kunnen geven, tegenover de DVZ geen melding maakte van het feit dat u in Ivoorkust problemen zou hebben gehad met een medewerker van het Jordaanse consulaat dewelke een rapport over u zou hebben overgemaakt naar de Jordaanse mukhabarat (CGVS p.3). Dat u er van verdacht werd in Ivoorkust contacten te hebben gehad met sjiiitische Libanezen, de Jordaanse koning en zijn familie te hebben beledigd en er een niet-goedgekeurde levensstijl op nahield, zijn dingen waarvan u pas melding maakte bij het CGVS (CGVS p.15-16). Dat u dergelijke belangrijke elementen niet onmiddellijk kenbaar maakte, doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid ervan. Het kan immers aangenomen worden dat u van dergelijke zaken reeds melding zou maken in een eerste gesprek met de asielinstanties indien ze op de waarheid zouden berusten.

Verder blijft u ook **vaag** met betrekking tot verschillende aspecten van uw relaas. Zo weet u niet precies waar u zou zijn vastgehouden tijdens uw detentie in Jordanië (CGVS p.15). U beweert te zijn vrijgelaten nadat u smeergeld betaalde. Dit zou zijn geregeld via iemand die u van in Ivoorkust kende. U denkt dat hij voor de Verenigde naties werkte, maar bent hier niet zeker van (CGVS p.17). Deze persoon had contacten binnen de Jordaanse mukhabarat, maar van hem weet u dan weer enkel de voornaam. Hoe alles precies kon worden geregeld weet u al evenmin. U hebt hier ook niet naar gevraagd. U verklaart laconiek dat dit voor u niet belangrijk was (CGVS p.17, 19-20). U vreest bij terugkeer naar Jordanië nogmaals gearresteerd te worden of indien dat niet zou gebeuren door Jordaniërs in het algemeen gediscrimineerd te worden. U slaagt er echter niet in deze discriminatie te concretiseren. Ze zouden u op een andere manier behandelen, laten zien dat zij beter zijn dan u. U geeft echter toe dit zelf niet te hebben meegemaakt en dit enkel te hebben horen zeggen via anderen (CGVS p.21). Deze vrees is aldus volledig hypothetisch en staat u op geen enkele manier.

U werd verder in Jordanië na uw vermeende arrestatie niet voor een rechter gebracht en werd dus ook niet verder vervolgd of veroordeeld (CGVS p.17). Er is verder niets meer gebeurd (CGVS p.18). U hebt **geen concrete aanwijzingen** als zou u nog worden gevisieerd bij terugkeer naar Jordanië (CGVS p.19). U verklaart letterlijk dat alles was geregeld en dat er geen problemen meer waren (CGVS p.20). U beweert weliswaar dat sinds twee dagen na uw vrijlating uw naam geseind zou staan in het systeem van de Jordaanse mukhabarat (CGVS p.17, 19). Dit is echter een blote bewering die u op generlei wijze hard kunt maken.

Dat u na uw vrijlating uw Jordaanse paspoort nog kon laten vernieuwen en dat u nog via de luchthaven met gebruik van dit paspoort op **legale manier** kon vertrekken, wijst er bovendien allerm minst op dat u een vrees zou hoeven te koesteren ten opzichte van de Jordaanse autoriteiten (CGVS p.6). Uw bewering dat u hiervoor diende te betalen doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS p.10, 17). Indien u werkelijk op ernstige wijze gevisieerd zou worden, zou dit immers niet op te lossen zijn door een simpele betaling van smeergeld.

Verder dient te worden opgemerkt dat u **geen enkel begin van bewijs** kunt voorleggen dat de autoriteiten u effectief viseren (CGVS p.19).” Aangezien geen van deze motieven van de bestreden beslissing aldus worden weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Jordanië zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In zoverre verzoeker nog de artikelen 2 en 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Ten slotte ziet de Raad niet in, en verzoeker licht evenmin *in concreto* toe, op welke wijze artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op asiel garandeert met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, zou geschonden zijn.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS